

E.M. FORSTER

UNA
HABITACIÓ
AMB VISTES

Traducció de Xavier Zambrano

XX
V I E N A
E D I C I O N S

I

LA PENSIÓ BERTOLINI

—La *signora* no tenia dret a fer-ho —va dir la senyoreta Bartlett—, cap mena de dret. Ens va prometre cambres de migdia, amb bones vistes i juntes. En canvi, en tenim unes orientades al nord, que donen al pati i que estan molt separades. Oh, Lucy!

—I, damunt, parla en *cockney*! —va dir la Lucy, que havia trobat enutjós l'inesperat accent de la *signora*—. Com si fóssim a Londres! —Va observar les dues rengleres d'anglesos que seien a taula amb elles, la renglera d'ampolles (blanques les d'aigua, vermelles les de vi) que separava els anglesos, els retrats de la difunta reina i del difunt poeta llorejat que penjaven amb uns marcs gruixudíssims rere els anglesos, i també l'anunci de l'església anglicana (reverend Cuthbert Eager, llicenciat en Filosofia, Oxford) que era l'única altra decoració de la paret—. Charlotte, no et sembla que és ben bé com si fóssim a Londres? No puc imaginar-me que a fora hi hagi tot de coses completament diferents. Suposo que deu ser efecte del cansament.

—Estic segura que aquesta carn l'han feta servir per al brou —va dir la senyoreta Bartlett, deixant la forquilla.

—Vull veure l'Arno. Les cambres que la *signora* ens va prometre a la seva carta havien de tenir vistes sobre l'Arno. La *signora* no hi tenia dret. Oh, quina mala passada!

—A mi, qualsevol racó m'està bé —va respondre la senyoreta Bartlett—, però em sembla indignant que tu no tinguis vistes.

La Lucy va pensar que havia estat una egoista.

—Charlotte, no m'has de malavesar. Per descomptat que tu també

has de tenir vistes a l'Arno. Això és el que volia dir. La primera cambra que quedí lliure al davant...

—...serà per a tu —va dir la senyoreta Bartlett, a qui la mare de la Lucy cobria bona part de les despeses del viatge, una mostra de generositat a la qual al·ludia sovint de manera indirecta.

—No, no. Ha de ser teva.

—Hi insisteixo. Ta mare mai no m'ho perdonaria, Lucy.

—Mare no m'ho perdonaria a *mi*.

El to de la veu de les dames anava pujant i esdevingué, és trist admetre-ho, una mica acalorat. Estaven cansades i, amb el pretext de mostrar-se generoses l'una amb l'altra, discutien. Alguns dels comensals van començar a intercanviar mirades i un d'ells —una d'aquelles persones poc educades amb qui et topes a l'estranger— va inclinar el cos per sobre la taula i es va ficar en la discussió.

—Jo en tinc una amb vistes, en tinc una amb bones vistes.

La senyoreta Bartlett es va esparverar. Normalment allà on paraven les persones les observaven durant un parell de dies abans de gosar adreçar-los la paraula, i sovint no es decidien sobre la «conveniència» de fer-ho fins que ja se n'havien anat. Va saber que el manefla era mal·educat abans i tot de llançar-li una mirada. Era un home vell, corpulent, amb una cara pàl·lida i afeitada d'ulls grossos. Hi havia quelcom d'infantil en aquells ulls, tot i que no era l'infantilisme de la senectut. La senyoreta Bartlett no es va deturar a precisar aquell quelcom perquè la seva mirada va passar a fixar-se en la roba que duia. Probablement aquell home provava de fer coneixença amb elles abans fins i tot que comencessin a vistar la cuitat. És per tot això que va fer cara d'estranyesa quan ell li va parlar i després li va dir:

—Amb vistes? Oh, les vistes! És meravellós tenir unes bones vistes!

—Els presento el meu fill —va dir el vell—. Es diu George. Ell també en té una amb vistes.

—Ah, sí? —va dir la senyoreta Bartlett, impedint amb un gest que la Lucy parlés.

—El que vull dir —va afegir ell— és que poden disposar de les nostres cambres i nosaltres ens traslladarem a les seves. Farem un intercanvi.

Els turistes de més categoria van quedar astoradíssims per aquesta proposta i van posar-se del costat de les nouvingudes. La senyoreta Bartlett, com a resposta, va provar de no obrir gaire la boca i va dir:

—Moltes gràcies, de veritat. De cap manera.

—Per què? —va dir el vell, amb tots dos punys recolzats a la taula.

—Perquè de cap manera, gràcies.

—Comprengui que no ens agradaria ocupar... —va començar a dir la Lucy.

La seva cosina la va tornar a fer callar amb un gest.

—Però per què? —va insistir ell—. A les dones els agrada tenir bones vistes. Als homes, ens és igual. —Va donar uns copets amb els punys a la taula com un nen rebec i es va adreçar al seu fill—: George, a veure si tu les convences!

—Em sembla evident que haurien d'acceptar les cambres —va dir el fill—. No cal parlar-ne més.

Mentre parlava no mirava les dames, però el seu to de veu palesava la confusió i el disgust que sentia. La Lucy també estava confosa, però veia clarament que estaven a punt de fer el que es coneix com a «un numeret» i tenia l'estranya sensació que cada paraula que deien aquells turistes maleducats eixamplava i enfondia el malentès fins a tal punt que ja no tenia a veure amb cambres i vistes, sinó amb... bé... amb alguna cosa força diferent, l'existència de la qual no havia sospitat fins aleshores. En aquell moment el vell va carregar contra la senyoreta Bartlett gairebé amb violència: Per què no volia intercanviar-les? Quina possible objecció hi trobava? En mitja hora haurien recollit les coses i abandonat les cambres.

La senyoreta Bartlett, tot i que dominava les subtileses de l'art de la conversa, quedava desarmada en presència de la grolleria. Sentia que era impossible etzibar una rèplica mordaç a una persona com aquella.

L'enuig la va fer enrojolar. Mirava tot al voltant com qui es pregunta: «Sou tots com aquest?». Dues velletes menudes, que seien unes cadires més enllà, van allargar el coll per mirar-la i fer-li saber, sense necessitat de dir-ho: «No pas tots; nosaltres som distingides».

—Sopa, reina—va dir a la Lucy abans de posar-se altre cop a jugar amb la carn que havia censurat abans.

La Lucy va mormolar que aquella gent que tenien davant eren ben estranys.

—Sopa, reina. Aquesta pensió és un desastre. Demà mateix canviarem de lloc.